

Sygn. akt IC 1486/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2015r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR R.-N. W.

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Kaniowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 września 2015 r. w S. sprawy

z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **K. S. (1)**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. S. (1) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 605,85 zł (sześćset pięć złotych i 85/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 marca 2015r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego K. S. (1) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 168,00 zł (sto sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1486/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w pozwie wniesionym w dniu 30.03.2015 r. domagała się zasądzenia od pozwanego K. S. (1) w postępowaniu upominawczym kwoty 758,32 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powódka wniosła także o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu argumentowała, że przejęła na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 14.06.2013 r. wierzytelność przysługującą Wyższej Szkole (...) z siedzibą w W. (pierwotnemu wierzycielowi) względem strony pozwanej, a wynikającą z tytułu łączącej strony umowy, której przedmiotem było świadczenie na rzecz pozwanego usług edukacyjnych. Powódka dochodziła należności będącej kwotą należności tytułem nieopłaconego czesnego. Opłaty miały być wnoszone w zamian dostarczone przez pierwotnego wierzyciela usługi edukacyjne. Pozwany miał uiścić kwotę 220,00 zł z terminem zapłaty do 10.06.2009r., a także kwotę 220,00 zł z terminem zapłaty do 10.09.2009 r. Ponadto pozwany dochodził skapitalizowanych odsetek w wysokości 318,32 zł. Powódka wezwała pozwanego do zapłaty wymienionego roszczenia, ale pozwany do dnia wniesienia pozwu nie uregulował tych należności.

W dniu 31.03.2015 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Słupsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt I Nc 1536/145, zgodnie z którym nakazał pozwanemu K. S. (1) w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty zapłacić powódce dochodzoną pozvem należność oraz zwrot kosztów procesu.

Nakaz zapłaty z dnia 31.03.2015 r. został zaskarżony w całości sprzeciwem przez **pozwanego K. S. (1)**. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł zarzut przedawnienia należności dochodzonej przez powódkę.

Pełnomocnik powódki w piśmie procesowym z dnia 18.08.2015 r. wskazał, iż nie zgadza się z podniesionym przez pozwanego zarzutem przedawnienia. Pozwany umowę o świadczenie usług edukacyjnych zawarł jeszcze pod rządami ustawy z 12.09.1990 r. o szkolnictwie wyższym. Wprowadzony nowelizacją z dnia 11 lipca 2014 r. do ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym w art. 160a ust. 7 trzyletni termin przedawnienia roszczeń wynikających z umowy o świadczenie usług edukacyjnych ma zastosowanie jedynie do usług edukacyjnych świadczonych przez uczelnie publiczne. Jednakże pozwany zawarł umowę o świadczenie usług edukacyjnych z Wyższą Szkołą (...), która jest uczelnią wyższą niepubliczną. Uwzględniając racjonalność ustawodawcy uznać należy, że świadomie rozróżnił on usługi świadczone przez uczelnie publiczne i niepubliczne, inaczej ustawodawca odwołałby się w art. 32 ustawy z dnia 11.07.2014 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym także do ust. 4 art. 99 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Świadczenia uczelni wyższej, polegające na kształceniu studentów nie stanowią działalności gospodarczej, ani nie mają do nich zastosowania przepisy o zleceniu. Mimo tego, że student mógł wносить opłaty za studia w rozłożeniu na raty, czesne pozostaje opłatą jednorazową, a zatem zastosowanie do niej ma dziesięcioletni okres przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. (1) podjął płatne studia niestacjonarne na Wyższej Szkole (...) w W.. Założycielem uczelni była (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Zgodnie z Zarządzeniami Rektora Wyższej Szkoły (...) w W. z dnia 1 września 2008 r. i z dnia 1 września 2009 r. wysokość opłaty za czesne na kierunkach informatyka, stosunki międzynarodowe prowadzonych dla studiów w trybie niestacjonarnym od roku akademickiego 2008/2009 i 2009/2010 stanowiła kwota 220 zł. Wyższa Szkoła (...) w W. była na dzień ślubowania K. S. (2) uczelnią niepubliczną.

dowód: ślubowanie - k. 23, odpis z KRS założyciela uczelni – k. 12-14v, decyzja w sprawie nadania statutu uczelni - k. 15-20v, decyzje Ministra Edukacji Narodowej i Sportu i Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego zatwierdzające statut uczelni – k. 24-31, regulamin studiów - k. 32-39, zarządzenia Rektora o czesnym - k. 41-42, odpis z rejestru uczelni niepublicznych i związków niepublicznych – k.22, powołanie Kanclerza uczelni – k.21

K. S. (1) nie uiszczył dwóch opłat czesnego za studia w kwocie po 220 zł każda, płatnych do dnia 10.06.2009 r. i do dnia 10.09.2009 r. Decyzją nr (...) z dnia 25.11.2009 r. został skreślony z listy studentów z powodu nie uiszczenia czesnego w terminie.

dowód: rozliczenie z kontrahentem K. S. (1)- k. 40, decyzja o skreśleniu z listy studentów – k.43

W dniu 14.06.2013 r. pomiędzy Wyższą Szkołą (...) w siedzibą w W., a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. doszło do zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności. Na podstawie tej umowy doszło do przeniesienia na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. istniejących i wymagalnych wierzytelności pieniężnych względem K. S. (1).

d **owód** : umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 14.06.2013 r. wraz z załącznikiem - k. 44-45, odpis z KRS - k. 8-10

Pismem z dnia 18.06.2013 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. skierowanym do K. S. (1) wezwała do zapłaty w terminie 10 dni kwoty 662,97 zł stanowiącej zadłużenie z tytułu nieopłaconego czesnego w Wyższej Szkole (...) w W. oraz naliczonych odsetek ustawowych.

(**dowód:** wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania k. 46, 47)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie na powódce ciążył obowiązek wykazania istnienia roszczenia i jego wysokości. Powódka powoływała się na ślubowanie złożone przez pozwanego, co według powódki potwierdza, iż pozwany stał się studentem Wyższej Szkoły (...) w W., a co się z tym łączy - winien ponosić opłaty czesnego związane ze studiami, których wysokość została określona zarządzeniem rektora uczelni. Fakt ten nie był kwestionowany przez pozwanego. Nie kwestionował on także wysokości dochodzonych świadczeń i, że zobowiązał się do ich zapłacenia. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł jedynie zarzut przedawnienia.

Zarzut ten był jedynie częściowo zasadny.

W myśl art. 6 kc ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa zatem na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. W niniejszej sprawie, wobec podniesienia przez pozwanego zarzutu przedawnienia, ciężar dowodu spoczywał na powódce. Musiała ona udowodnić, że służy jej względem pozwanego istniejąca i wymagalna wierzytelność.

W ocenie Sądu powódka w toku niniejszego procesu skutecznie powyższe udowodniła. Powódka wykazała bowiem, iż po złożeniu ślubowania nastąpiło przyjęcie pozwanego w poczet studentów, co wynika ze statutu i regulaminu uczelni, wykazała również wysokość świadczeń do jakich zapłaty zobligowany był pozwany K. S. (1).

Wobec podniesienia przez pozwanego zarzutu przedawnienia istotne było ustalenie jakiemu okresowi przedawnienia podlega dochodzenie należności z tytułu braku zapłaty czesnego w ramach umowy o świadczenie usług edukacyjnych.

Zgodnie z treścią art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Z przepisu tego wynika, iż 3-letniemu okresowi przedawnienia podlegają roszczenia o świadczenia okresowe oraz roszczenia wynikające z prowadzenia działalności gospodarczej. Świadczenie okresowe to świadczenie pieniędzy lub rzeczy oznaczonych co do gatunku, powtarzające się w określonych odstępach czasu, przy czym istotne jest, że nie stanowią z góry ustalonej całości. W przypadku świadczeń okresowych każde z nich jest samodzielne w tym sensie, że ma własny termin wymagalności i odpowiednio do tego wyznaczony początek biegu przedawnienia, a wielkość całego świadczenia nie jest tu znana z góry, lecz zależy od czasu trwania stosunku obligacyjnego. Jak słusznie wskazała powódka zapłata czesnego jest świadczeniem o charakterze jednorazowym, choć rozłożonym na raty, albowiem osiągnięcie celu edukacji jest uzyskanie określonych, znanych od początku, kwalifikacji, co stanowi jedną całość. Tym samym **nie można uznać zapłat czesnego za świadczenia okresowe**. Świadczenia te nie zaliczają się także do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zgodnie z treścią art. 106 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o szkolnictwie wyższym prowadzenie przez uczelnię działalności dydaktycznej, naukowej, badawczej, doświadczałnej, artystycznej, sportowej, rehabilitacyjnej lub diagnostycznej nie stanowi działalności w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Ponieważ przepisy ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym regulują prawa i obowiązki stron-podmiotów świadczących usługi edukacyjne (uczelni wyższych) oraz osób pobierających naukę (studenci) i wymogi co do tych podmiotów, uznać należy, że umowa o świadczenie usług edukacyjnych jest umową nazwaną, pozakodeksową. Co za tym idzie nie może mieć do niej zastosowania przepis art. 750 kc, zgodnie z którym do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy o zleceniu, w tym art. 751 kc przewidujący 2-letni okres przedawnienia roszczeń. Podzielić również należy stanowisko pełnomocnika powódki, iż w niniejszym stanie faktycznym nie ma zastosowania przepis art. 32 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustawy (Dz.U. 2014.1198), zgodnie z którym do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 ustawy o szkolnictwie wyższym, o której mowa w art. 1, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 160a ust.7, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Zgodnie z literalnym brzmieniem przepis ten odnosi się wyłącznie do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i do nich stosuje się przepis art. 160 a ust. 7 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Tymczasem przepis art. 99 ust.1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o

szkolnictwie wyższym (tekst jednolity Dz. U. 2012.572 ze zm.) reguluje sytuacje upoważniające uczelnie publiczne do pobierania opłat za świadczone usługi edukacyjne, powód natomiast nabył wierzytelność powstałą przed dniem 1 października 2014 r. związaną ze świadczeniem usług edukacyjnych przez uczelnię niepubliczną, co do których zasady pobierania opłat reguluje art. 99 ust. 4 ustawy Prawa o szkolnictwie wyższym – nie wymieniony w treści art. 32 ustawy zmieniającej. Jednocześnie wprowadzony z dniem 1 października 2014 r. przepis art. 160 a ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym zawierający uregulowania dotyczące umowy o opłaty za usługi edukacyjne i przewidujący 3 – letni termin przedawnienia roszczeń wynikających z tych umów, zgodnie z zasadą *lex retro non agit* oraz wskazanym brakiem wymienienia w przepisie szczególnym art. 32 ustawy zmieniającej, nie może być w takim razie rozszerzany na stany i umowy zawarte przed jego wprowadzeniem z dniem 1 października 2014 r. i stosowany do roszczeń wynikających z wcześniejszych umów zawartych przez uczelnie niepubliczne.

Mając powyższe rozważania na uwadze, w ocenie Sądu nie doszło do przedawnienia dochodzonych pozwem należności głównych. **Świadczenie w postaci czesnego za świadczenie usług edukacyjnych** w niniejszej sprawie **podlega dziesięcioletniemu okresowi przedawnienia**, a zatem na dzień wniesienia pozwu należności główne nie były przedawnione. Zarzut pozwanego w zakresie świadczenia głównego był zatem chybiony.

O ile w niniejszej sprawie roszczenie główne świadczeniem okresowym nie było, o tyle odmiennie przedstawia się kwestia dochodzonych od niego odsetek, albowiem stanowią one świadczenia okresowe, a zatem podlegają trzyletniemu terminowi przedawnienia, wobec czego zasadnym było w oparciu o art. 481 § 1 k.c. zasądzenie odsetek za opóźnienie za okres trzech lat przed dniem wniesienia pozwu, tj. od dnia 30.03.2012 r. do dnia 30.03.2015 r. Odsetki za ten okres od kwoty 440 zł wyniosły 165,285 zł. W oparciu o przepis art. 509 k.c. Sąd uwzględnił powództwo co kwoty należności głównej i nieprzedawnionych odsetek w kwocie 605,85 zł, o czym orzeczono w pkt 1 wyroku.

Roszczenie odsetkowe w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie 2 wyroku.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o zawieszenie postępowania wskazany w punkcie 4 pisma procesowego z dnia 12.08.2015 r. ze względu na przyjęcie do rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny skargi konstytucyjnej powoda zarejestrowanej pod sygn., akt SK 17/15, której przedmiotem jest ocena konstytucyjności art. 32 ustawy z 11.07.2014 r. o zmianie ustawy prawo o szkolnictwie wyższym, gdyż znany był stan prawny na dzień wymagalności roszczenia powoda, ponieważ dotyczył ustawy z 12.09.1990 r. o szkolnictwie wyższym. Natomiast konstytucyjność przepisu podnoszonego przed Trybunałem Konstytucyjnym dotyczy ustawy z 27.07.2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym.

W przedmiocie kosztów procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., rozliczając je w stosunku do wyniku postępowania. Powódka wygrała proces w 79,89%. Powódka poniosła koszty postępowania w wysokości: 180,00 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego, opłatę sądową od pozwu w wysokości 30,00 zł, co łącznie stanowiło kwotę 210,00 zł. Wobec wygranej powódki w 79,89 % należało zasądzić od pozwanego na jej rzecz kwotę 168,00 zł (210x79,89%) tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzeczono jak w pkt 3 sentencji.

Sygn. akt I C 1486/15

Z/

1. odnotować uzasadnienie;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
3. przedłożyć z wpływem lub za 21 dni.